LIBRIS | We know books

Titlu original (eng.): The heiress

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
TAYLOR, REBECCA
Viața ca un roman / Rebecca Taylor
Traducător: Flavia Voinea
București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.
ISBN 978-606-736-470-5
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

REBECCA TAYLOR

Viața ca un roman

Traducerea și adaptarea în limba română de:

FLAVIA VIONEA

Editura și Tipografia
ALCRIS

LIBRIS | We know books

Ultimele apariții ale colecției "EL și EA":

1114	Ramona Kissy	-Favorita
1115	Mary Meredith	-Îngerul cu aripi frânte
1116	Lucy Wayne	-Legătura amoroasă
1117	Mavis Heath-Miller	-Insula întunecată
1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J.James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopți fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situații de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține

Capitolul 1

– Vrei să spui că asta e tot ce a lăsat?

Emma se răsuci, cuprinzând cu privirea camera mică, mobila ponosită, chiuveta ruginită din colț. Prin ferestrele murdare se vedeau câteva clădiri din sudul Bronxului.

– Da, drăguță, asta-i tot.

Proprietăreasa se grăbea. Camera, oricât de rea ar fi fost, era profitabilă.

– A, era să uit! Mai este o valiză în pivniță. Și un pachet cu tablourile alea ciudate ale lui. O să-i spun lui Frank să ți le aducă. N-ai uitat că nu mi-a plătit, nu?

– Nicio grijă, spuse Emma, deschizându-și geanta. O să-ți plătesc chiar acum.

– Ce om bun era! suspină proprietăreasa la vederea bancnotelor. O să mai rămâi mult în cameră?

– Cred că nu.

LIBRIS We know books

– Erați rude?

– Era tatăl meu, răspunse Emma.

Tatăl meu, repetă ea în gând. Cel care m-a lăsat în grija asistenței sociale la vârsta de cinci ani. L-am rugat să mă ia cu el, dar n-a vrut.

– Nu l-am mai văzut de mai bine de zece ani. Unde...

– A fost înmormântat de primărie don'șoară. Nu știu exact unde, dar cred că în Potter's Field.

Cu banii în mână și conștiința curată, femeia ieșI din cameră.

Emma se prăbuși pe patul șubred. Gata cu Edwardb Everett Ballentine! I se spusese că fusese un om bun și ar fi vrut să-l cunoască mai bine. Toată copilăria și adolescența ei visase că el se va întoarce după ea. Venise s-o vadă o singură dată, atunci când absolvise liceul. L-a recunoscut, chiar dacă a stat deoparte în timpul festivității și nu i-a adresat niciun cuvânt. Nici ea nu încercase să-i vorbească. Era un străin, dar era, totuși, tatăl ei.

Mult mai târziu, și-a dat seama că el a urmărit-o tot timpul, de la distanță. Altfel, de unde ar fi știut de ceremonia absolvirii? Sau cum ar fi știut unde să-i trimită felicitarea atunci când împlinise cincisprezece ani? Sau scrisoarea, la aniversarea a șaisprezece ani? Emma jurase că n-o să citească niciodată scrisoarea aceea. Își pusese atâtea speranțe în ea! Ar fi dorit să găsească în acele rânduri înțelegere din partea tatălui ei sau o invitație, ca să locuiască împreună. Scrisoarea nu conținea nimic din toate acestea.

Ani de zile încercase să înțeleagă cu ce greșise sau de ce fusese abandonată. Chiar dacă trecuse multă vreme, păstrase cu sfințenie scrisoarea, deși n-ar fi putut spune de ce.

Mai primise o scrisoare de la el. Era scrisă în grabă, cu creionul, și fusese trimisă la adresa din Staten Island, de unde ea plecase în urmă cu trei ani. Dar funcționarii de la poștă reușiseră să-i găsească noua adresă. Emma scoase scrisoarea din buzunar și căută în geantă ochelarii cu ramă aurită.

"Emma, eu n-am avut grijă de tine. Dar alții vor avea. Du-te la Balleymore."

Scrisoarea nu era semnată. În toți anii în care trăise în orfelinate, ar fi fost fericită să știe că ar fi putut să găsească ajutor la Balleymore. Dar acum, când îi ieșise pe piață al patrulea roman, nu mai avea nevoie.

Balleymore? Unde mai auzise numele acesta? Parcă era legat de o casă pe un deal, la țară, undeva unde iernile erau grele, cu zăpada de un metru. Dar unde?

Amintirile acestea erau oarecum dureroase, dar n-ar fi putut spune de ce. Balleymore... Oare tatăl ei se născuse acolo? Sau mama ei? Era ciudat, dar nu-și amintea nimic despre mama ei.

Cine sunt eu? se întrebă Emma. Cine sunt eu de fapt? Parcă n-am trăit cu adevărat decât ultimii patru ani, de când au început să-mi apară cărțile. Cu siguranță există cineva care știe cine sunt sau cine eram. Și am să găsesc acea persoană! Nu mai pot continua fără să știu cine sunt.

Lua hârtiile pe care le lăsese tatăl ei, prea obosită ca să le cerceteze chiar atunci, și le puse în geanta ei încăpătoare.

***

LIBRIS We know books

Drumul de la Boston fusese o adevărată plăcere. Emma închiriase un Buick care se comporta minunat pe drumurile din acea zonă de deal. După ce trecu de Mohawk, se uită atentă după indicatorul rutier. Până la urmă nu fusese atât de greu să ajungă aici. Cum poți să găsești o casă atunci când nu ai adresa? O casă despre care nu știi decât numele? Emmei îi venise brusc ideea salvatoare, stând într-o cameră de hotel în New York. Cum poți să găsești ceva sau pe cineva? Trebuia să angajeze un detectiv!

Așa că telefonase la agenția de detectivi Trentmore, așteptându-se ca nimeni să n-o ia în serios. Spre surpriza ei, în ziua următoare a contactat-o cineva care a anunțat-o pe un ton oficial că tariful pentru patru ore de muncă era două sute cincizeci de dolari.

Emma respirase adânc, ușurată.

– Ce ați făcut? întrebase ea.

– A fost simplu. Am căutat în Arhivele Naționale și, după cercetări serioase, am găsit răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Balleymore este în Massachusetts, mai exact în zona de deal din vestul statului. În 1768 a locuit acolo generalul Ephram Ballentine, din poliția statală. Doriți să vă dau adresa exactă?

Da, dorea. Își notase toate datele și trimisese agenției un cec pe care-l considera binemeritat. A doua zi, după o ceartă serioasă cu impresarul și editorul ei, plecase la Boston. Fusese nevoită, totuși, să-i promită editorului că avea să scrie o carte, al cărei subiect trebuia să se petreacă în Bay State.

Un camion care trecu pe lângă ea cu o viteză foarte mare o făcu să fie din nou atentă la drum. În sfârșit, găsi indicatorul pe care îl căuta. Drumul lateral pe care intră urcă și coborî de câteva ori și se opri, în cele din urmă, în fața unui indicator de metal, din cele amplasate la toate monumentele istorice.

"Balleymore – casa generalului Ephram Ballentine, ucis în bătălia de la Ticonderoga".

Cu siguranță, a fost un strămoș al meu! se gândi Emma ieșind din mașină. Și chiar dacă n-a fost, tot am de gând să-mi cer drepturile!

Se sprijini de semn și își șterse picăturile de transpirație care îi apăruseră pe frunte. Acum i se părea că nu făcuse o alegere prea bună cu pantalonii bleumarin. Câteva șuvițe din cocul strâns cu grijă i se desfăcuseră Își scoase ochelarii și porni către mașină; ștergându-și ochii. Nu apucă să deschidă portiera când fu speriată de un claxon care făcu un zgomot asurzitor la mică distanță de ea. O mașină sport albă, de două locuri, trecu pe lângă ea cu viteza luminii. Emma scăpă ochelarii și batista din mână și fu înecată de praful pe care mașina îl stârnise, în ciuda faptului că drumul era asfaltat.

Emma era o tânără înaltă, solidă și bine proporționată.

Avea 1,80 metri și șaizeci și cinci de kilograme, dar nu vedea nimic fără ochelari. De asemenea, poseda și un vocabular nu foarte bogat, dar teribil de eficient -poate nu nimerit pentru o doamnă din Noua Anglie, dar necesar unei femei care lucra, zi de zi, cu editori.

Când își găsi ochelarii, observă că erau prea murdari să poată

LIBRIS We know books

vedea ceva cu ei. Intră în mașină și bâjbâi după perechea de rezervă. Nu era la fel de frumoasă ca aceea cu rame aurite, dar îi era folositoare. Își așeză rapid părul, spunând printre dinți câteva cuvinte la adresa șoferului grăbit, și porni către casă.

Clădirea nu era deloc așa cum se așteptase. Avea două etaje și fusese construită în forma literei U, cu partea centrală având rol de fortăreață. Ca majoritatea caselor din Noua Anglie, era vopsită în alb. Emma începu să viseze la rochii de epocă și trăsuri, când o aduse cu picioarele pe pământ aceeași mașină sport, care se plimba cu viteză prin curte. Claxonul o sperie și se ghemui în scaunul ei, acoperindu-și capul cu mâinile, fără să-și dea seama de inutilitatea gestului. Nu-i văzu pe cei din mașină, dar le auzi râsul disprețuitor.

Ajunge! Aici nu e de tine! își spuse ea. Își încleștă mâinile pe volan, respirând adânc și încercând să-și recapete stăpânirea de sine. În curte era o liniște perfectă, iar casa părea nelocuită. Ieși din mașină și trânti portiera, sperând s-o audă cineva.

Chiar așa se întâmplă. Doi câini din rasa Doberman apărură brusc și începură să latre amenințător. Emma, luată prin surprindere, merse cu spatele, încercând să se ferească de ei. În cele din urmă, ajunse la ușa casei și începu să bată cu putere. Câinii păstrau distanța, dar își arătau colții și lătrau fără încetare.

O fata deschise ușa pe jumătate și se uită curioasă în curte.

– Ce vrei?

– Câinii... abia reuși Emma să rostească. Te rog, lasă-mă să intru.

– Nici gând, răspunse fata. Nu deschid eu ușa pentru câinii

ăștia blestemați.

– Dacă nu deschizi, nu știu ce o să se întâmple. Eu...

În acel moment se auzi o voce din casă.

– Hilda, ce se întâmplă?

Ușa se deschise mai mult și lângă fata care avea cam șaisprezece ani apăru o femeie în vârstă, cu părul cărunt. Păși pe verandă și goni câinii.

– Marș! Plecați de aici, bestiilor!

Câinii se retraseră.

– Gata! spuse ea întorcându-se spre Emma. Eu sunt doamna Macomber, menajera, iar tu ești...

Se opri, de parcă ar fi așteptat ca musafirul neașteptat să se prezinte. Dar făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Emma? Emma, tu ești?

– D-da, eu sunt Emma. Nu știu cine sunteți, dar aș vrea să intru. Câinii ăștia... m-au speriat de moarte.

– Intră, fetițo, intră. Și tu, Hilda, pune niște apă la fiert pentru ceai. Doamne, tremuri toată! Intră!

O îmbrățișă cu putere pe Emma.

– Au trecut atâția ani! Unde ai fost până acum?

– Să fiu sinceră, nu prea știu unde am fost și nici unde sunt acum. Am căutat... Am ajuns acasă?

– Da, spuse menajera cu căldură. Ai ajuns acasă.

O trase pe Emma înăuntru și închise ușa cu hotărâre, de parcă ar fi vrut să împiedice problemele și zgomotele lumii exterioare.

– Fată dragă, cât mă bucur să te văd! Hai, vino, să stăm puțin de vorbă.

LIBRIS We know books

O conduse printr-un hol întunecat către o cameră luminoasă, aflată în cealaltă parte a casei. Încăperea putea fi socotită birou, dar și bibliotecă pentru că trei pereți erau acoperiți cu rafturi pline de cărți.

– Stai aici, îi indică menajera. Emma, Emma mea!

– De unde mă cunoști? întrebă Emma. N-am mai fost aici niciodată.

– Hai, lasă gluma! Nu te-am crescut eu? Nu ți-am schimbat eu scutecele? Nu te-am spălat eu? Timp de patru ani, nu ai fost tu centrul vieții mele? Până când te-a luat de aici...

– Când aveam patru ani?

– Da, dragostea mea. Și ești neschimbată, doar că ai crescut! Ochii ăștia verzi! N-o să uit niciodată ochii tăi verzi și mari. Și părul tău roșcat. Dar ar trebui să-l lași liber, fetițo, nu să-l strângi în coc ca o babă.

Femeia îi zâmbi cu căldură.

– Poate ți-e foame. Ești de mult pe drum?

– Am zburat de la New York la Boston și pe urmă am venit cu mașina. Și...

– Nu-i de mirare că ești obosită, o întrerupse menajera. Stai aici și așteaptă puțin, până pregătesc ceva la bucătărie. Imediat îți aduc un ceai fierbinte și ceva de mâncare. Și apoi o să-mi povestești.

Emma se așeză. După multă vreme, se simțea în sfârșit relaxată. Nu se așteptase la așa ceva. Să facă atâta drum și să găsească pe cineva care o cunoscuse de mică! Se așeză confortabil în fotoliu, cuprinsă de un sentiment necunoscut. Deși nu putea să

explice motivul, se simțea acasă și-i plăcea.

Auzi un ceas anunțând ora exactă. Bătăile lui indicau ora patru a după-amiezii. Ușa se deschise și doamna Macomber intră în cameră, însoțită de fata care o întâmpinase pe Emma.

– Pune tava pe masă, Hilda. Și du-te sus să vezi dacă e pregătită camera verde.

Fata puse tava lângă Emma, dădu din cap și dispăru în tăcere.

– Deci, Emma Ballentine, spuse menajera. Vrei ceai?

Fără să aștepte răspunsul, turnă o ceașcă și i-o dădu.

Emma strânse ceașca în palme, bucurându-se de caldura pe care o degaja. Tremura, deși n-ar fi putut spune de ce.

– Doamnă Macomber, chiar mă cunoașteți? Mă știți de când eram mică?

– Da, drăguță. Și pe tatăl tău îl știam bine. Ce mai face?

– Mă... mă tem că n-am vești prea bune, spuse Emma. Tata a murit acum trei luni, în New York.

– A! Și de atunci ești singură?

– Nu... De fapt, eu am fost singură aproape toată viața. Sunt singură de la vârsta de cinci ani.

Doamna Macomber își duse mâna la gură, uimită de ce auzea, dar îi făcu semn Emmei să continue.

– Tata n-a putut să aibă grijă de mine și m-a lăsat la o casă de copii. Dar am depășit acea perioadă. Am pus pe picioare o mică afacere și mă descurc bine. N-am auzit de Balleymore decât atunci când am primit o scrisoare de la tata, prin care îmi spunea să vin aici.

Căută în portofel și-i întinse menajerei scrisoarea mototolită,